

Být uprchlíkem, cizincem bez domova či žadatelem o azyl je pro většinu z nás, žijících v relativním bezpečí svých domovů, něčím jen těžko představitelným. Tisíce lidí však v minulosti opouštěli, dnes opouští a v budoucnosti budou opouštět své domovy pod tlakem nejrůznějších okolností, zanechávajíc přitom za sebou své rodiny, přátele, zaměstnání, postavení, majetek a vše známé. Vykořenění ze svého původního prostředí, myšleno v nejširším slova smyslu, se ocitají v neznámých podmínkách, na prahu nové existence, v jakémsi přechodném stadiu jejich života, ve kterém jim jako dočasné útočiště může sloužit uprchlický tábor. Zatímco dnes považujeme tato střediska za nezbytnou součást péče o osoby utíkající z původní vlasti a hledající nový domov, nebyla vždy samozřejmá. Období konce druhé světové války a poválečného rozdělení Evropy na západní a východní bylo nejen obdobím masových přesunů a nucených migrací, ale i dobou hledání komplexního řešení této otázky, na kterou nebylo mezinárodní společenství dostatečně připraveno. Nedostatek soukromí, základních životních potřeb a peněz, špatné hygienické podmínky, mnohonárodnostní prostředí, nečinnost, beznaděj a strach z budoucnosti;.. to byly hlavní atributy uprchlických táborů.